

26ste zondag door jaar C

Lc. 16, 19-31

Rijkdom en geloof gaan blijkbaar moeilijk samen als we het Evangelie mogen geloven. “Hoe moeilijk is het voor een rijke het Rijk Gods binnen te gaan. Voor een kameel is het gemakkelijker door het oog van een naald te kruipen.” “Zalig zij die arm zijn, want aan u behoort het Rijk Gods.” Of nog op een andere plaats: “Wee u rijken, want wat u vertroost hebt ge al ontvangen.” De parabel van vandaag, over de arme Lazarus, illustreert dat nog eens.

Toch heeft Jezus niets tegen de rijken omdat ze rijk zijn. Maar Hij is er wel streng voor, omdat rijkdom dikwijls ook onverschillig maakt. En dat is een houding die een christen niet past. Het is door die onverschilligheid en liefdeloosheid dat er tussen God en zulke mensen “voorgoed een wijde kloof is die niet meer te overbruggen valt”, zoals we net hoorden.

Die “rijke man die in purper en fijn linnen gekleed gaat en iedere dag uitbundig feest viert”, dat zijn wij, het rijke westen, Europa. De “arme Lazarus”, dat zijn vele andere gebieden van onze wereld die als het ware voor de poort liggen van het fuivende westen en verlangend uitzien naar de kruimels die van de tafel vallen. En dat is precies wat die mensen dikwijls krijgen: kruimels.

Want bij al die miserie lijkt het soms dat wij niet beter schijnen te kunnen dan honden te sturen om de zweren van Lazarus te likken. Het bedrag wat wij ter beschikking stellen van 3de wereldlanden bij bijvoorbeeld een natuurramp is meestal kleiner dan wat men betaalt om één voetballer van de ene club naar de andere te doen overgaan. Is dat dan geen likje aan de zweren?

De kosten voor de politie-inzet voor één voetbalseizoen bedragen ongeveer 10,5 miljoen, alleen maar omdat daar mensen rondlopen die er blijkbaar plezier in hebben om dingen te vernielen. Met oudjaar wordt er ieder jaar voor miljoenen schade aangericht door het vuurwerk en heethoofden, terwijl er voor tientallen miljoenen de lucht ingeschoten wordt. U kunt de exacte cijfers allemaal nazoeken op internet. En ondertussen sterven in centraal Afrika 1 op de 6 kinderen voor hun 5de verjaardag. Wereldwijd werken zo’n 150 miljoen kinderen vanaf de leeftijd van 4 jaar in erbarmelijke omstandigheden (schatting van Unicef). Slechts 1 op de 5 kind-arbeiders wordt vergoed voor het werk: de rest werkt in feit als slaaf, 10 tot 18 uur per dag, 7 dagen op 7.

Ge kunt u afvragen: hoe kan het dat een werelddeel waar al 15 eeuwen de stem van het Evangelie klinkt, en dus ook de strenge waarschuwingen aan het adres van de rijken, zo lauw reageert? Hoe kan het dat zoveel eeuwen van verkondiging, prediking en lering schijnaar zo weinig resultaat oplevert? Dat er zo’n enorme afgrond gaapt tussen wat we met de lippen belijden, en daadwerkelijk doen?

In de Russische Kerk vertelt men de volgende legende. Een monnik had een rendez-vous met God gekregen op een bepaalde tijd in de steppe. Maar onderweg daar naartoe werd hij geconfronteerd met een uitgehongerde en gekwetste man. De monnik ontfermde zich over hem, voedde en verzorgde hem. Daarna zette hij

zijn reis voort. Aangekomen op de afgesproken plaats was er echter geen God te bekennen. Door zijn bemoeienissen met de noodlijdende man was de monnik veel te laat aangekomen: God was er niet meer. Tot bij de monnik plots het besef binnenkwam dat hij het rendez-vous niet had gemist: hij had God ontmoet in de mens waarover hij zich had ontfermd. “Eget Christus quando eget pauper”, zegt St. Augustinus daarover in één van zijn preken: als een arme gebrek lijdt, lijdt Christus gebrek. Denk daar nog eens aan als we weer een beroep doen op uw vrijgevigheid voor mensen die hongerig en met zweren bedekt neerliggen aan de poort van onze westerse feesttent. Amen.

Johan Goris, pastoor